

*Hänen majesteettinsa
tutkimuksia*

MITÄ MAJES- TEETTISIN MURHA

Suomentanut
Marja
Helanen

"Miss Marple kohtaa The Crown -sarjan."

— The Bookseller

S. J. Bennett

*Hänen majesteettinsa
tutkimuksia*

MITÄ MAJES- TEETTISIN MURHA

S. J. Bennett

Suomentanut Marja Helanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Säkeet sivuilla 241–2 William Shakespearen näytelmästä *Rikhard II*
suomentanut Paavo Cajander.

Säkeet sivulla 312 John Miltonin runoelmasta *Kadotettu paratiisi*
suomentanut Yrjö Jylhä.

Säkeet sivulla 354 William Shakespearen näytelmästä *Macbeth*
suomentanut Paavo Cajander.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Murder Most Royal

COPYRIGHT © S. J. BENNETT, 2022

SUOMENKIELINEN LAITOS © MARJA HELANEN JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-45652-1

PAINETTU EU:SSA

Elisabet II, 1926–2022

*Tämä kirja on omistettu kuningattarelle
rakkaudella ja kiitollisuudella*

1. OSA

KOHTALON SORMI – JA KOKO KÄSI

Emme peri maata esi-isiltämme,
lainaamme sen lapsiltamme.

ALKUPERÄISAMERIKKALAINEN
SANANLASKU

JOULUKUU 2016

Tyttö tuli rannalla valoon ja tuijotti rantaliejun poikki horisonttiin. Hän oli käynyt tarkastamassa lintupiilot Snettishamin luonnonsuojelualueelle johtavan polun päässä Norfolkkin rannikolla nähdäkseen, miten ne olivat kestäneet yön rankan myrskyn. Päiväsaikaan niissä majaili lintuharrastajia, jotka saapuivat kilometrien päästä tarkkailemaan hanhia, lokkeja ja kahlaajia. Öisin rakennelmiin saattoi tarpeen tullen vetäytyä kylmältä merituulelta suojaan olutta naukkailemaan ja ... jotain intiimimpääkin harrastamaan. Edellinen iso myrskyvuoksi oli runnellut osan lintupiiloista ja lennättänyt ne kauas laguuneihin. Tällä kertaa tyttö ilokseen huomasi, että Kuninkaallisen lintujensuojeluyhdistyksen pikku possut olivat rakentaneet tupansa kyllin vankasta puusta.

Nyt ulos tultuaan tyttö tarkkaili taivaanrantaa. Sitäkin hän tässä paikassa rakasti, että täällä East Angliassa, Yhdistyneen kuningaskunnan itäisimmällä rannikolla, ranta avautui sitkeästi länteen kohti Washia, neliskanttista merenlahtea, joka oli aivan kuin haukattu keskelle Norfolkkin ja Lincolnshiren välistä, Pohjanmereen laskevien jokien

halkomaa rantaviivaa. Täällä ei näkynyt haalean vaalean-punaista auringonnousua, vaan aurinko oli noussut tytön selän takaa laguunien ylle. Edessäpäin siinteli matalalla raskas pilvimassa, mutta veden valo loi siihen valjunkultaisten hehkun, joka heijastui rantaliejuun, niin että maan ja ilman rajaa oli vaikea määrittää.

Laguunien tuntumassa rantaa hieman vasemmalle levittyivät Sandringhamin tiluksien marskimaaliepeet. Normaalisti kuningatar olisi jo ollut kartanossa, koska joulukuoli oli ihan lähellä, mutta tyttö ei ollut kuullut hänen vielä saapuneen, mikä oli outoa. Kuningatar, siinä missä auringonnousu ja vuorovedetkin, oli yleensä luotettava ajanlaskin.

Tyttö vilkaisi taivaalle, missä parvi lyhytnokkahanhia lensi auramuodostelmassa mereltä kotiin. Vielä korkeammalla ja lähempänä kaarteli sinisuohaukka. Snettisham Beachissä oli jotain brutaalia ja synkkää. Betonipolku tytön jalkojen alla samoin kuin pikkukivirannan tuolla puolen liejukkoon sojottavat luurankomaiset puiset viritelmät olivat muistoja isoisän aikaisesta sodasta. Rantakivet oli raivattu pois lentotukikohdan kiitoratojen tieltä, ja niin oli saatu aikaan laguuneja, joihin kerääntyi nykyään tuhatmäärin sorsia, hanhia ja kahlaajia, jotka täyttivät ilman töräyksillään, tuuttauksillaan ja vaakunnoillaan. Tytön isän kertoman mukaan lokit olivat häipyneet tienoolta vuosikymmeniksi tykistöharjoitusten jatkuvan jyrynän vuoksi. Niiden paluu oli luonnolle voitto. Ja luonto todellakin kaipasi pieniä voittojaan kaiken uhan alla.

Useimmat linnuista olivat nyt näkymättömissä, mutta ne olivat ehtineet touhuta. Edessä aukeavat laajat

rantakaistaleet olivat taannoisen verilöylyn tanner, jota täplittivät tuhannet ja taas tuhannet erikokoiset jalanjäljet siellä, minne telkät ja kurpat olivat laskuveden aikaan laskeutuneet ahmimaan hiekassa eläviä otuksia.

Samassa tytön silmiin osui mustavalkoinen karvakasa, joka kiiti liejukon poikki oikealta vasemmalle. Hän tunnisti sen: collicockeri kylään viime vuonna syntyneestä poikueesta. Koiran omisti joku, jota tyttö ei pitänyt ystävänä. Omistajaa ei näkynyt, ja koiranpentu viiletti vililinä kohti lähintä puurakennelmaa. Se oli iskenyt silmänsä johonkin, joka keikkui lahonnutta tolppaa lipovassa, tai-vaan värisessä merivedessä.

Myrsky oli roskannut rannan kaikenlaisella sälällä, niin luonnon kuin ihmisenkin jätteillä. Siellä lojui kuolleita kaloja, muovipulloja sekä hapertuvia kalaverkkoja paksuina räikeinä köntteinä. Tytön mieleen juolahtivat meduusat. Niitäkin huuhtoutui tänne. Pötkö nuori koira voisi hyvinkin yrittää syödä sellaisen ja tulla samalla pistetyksi ja myrkytetyksi.

»Hei!» tyttö huusi. Pentu ei hänestä piitannut. »Tule tänne!»

Tyttö pani juoksuksi. Hän pinkoi käsivarret vatka-ten halki jäkälä- ja suolayrttipöheikön, joka johti alas kiviselle rannalle. Sitten hänkin oli rantaliejulla. Maanalaista vettä tihkui jokaiseen jalanjälkeen, joka hänen Dr. Martenseistaan jäi hiekkään.

»Lopeta, tollo!»

Koiranpentu riepotti jotain epämääräistä märkää myttyä ja kääntyi katsomaan tyttöä juuri, kun hän tarttui sen kaulapantaan. Tyttö tempoi koiran pois.

Kelluva esine oli muovipussi, vanha supermarketin kassi, venynyt ja repaleinen, kädensijat solmussa. Siitä pisti esiin kaksi kalvakkaa lonkeroa. Tyttö sieppasi lähellä ajelehtivan kepin, nosti sen kärjellä muovipussin pennun ulottumattomiin ja kurkisti levottomana sisään. Ei meduusa, eihän toki, vaan jokin toinen merenotus, vaalea ja turvonnut, merilevän peitossa. Tyttö aikoi ottaa pussin mukaansa heittääkseen sen myöhemmin roskeen, mutta kun hän palasi rantaa kohti pennun rimpuillessa hänen jaloissaan kaulapantaansa vasten, pussin sisältö luisui ulos reiästä ja mätkähti kosteaan tummaan hiekkaan.

Tyttö arveli aluksi, että siinä oli jonkin sortin vaalea meritähti, mutta kun hän katsoi tarkemmin ja torkki kepillään merilevää sivuun, hän käsitti sen olevan jotain muuta. Tyttö kummasteli hetken, miten kovasti löytö muistutti-kaan ihmisen raajaa, toisen pään lonkerotkin olivat aivan kuin sormet. Sitten hän huomasi kullan kimalluksen. Yksi lonkeroista oli onnistunut takertumaan johonkin metalliseen, pyöreään ja kiiltävään. Tyttö kurkisti lähemmäs ja laski turpeat vahamaiset »lonkerot»: yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi. Kulta kimalteli pikkusormen sormuksesta. »Lonkeroissa» oli lohkeilevat ihmiskynnet.

Tyttö pudotti risan pussin ja kirkui taivaisiin asti.

1. luku

Kuningattarella oli kertakaikkisen kammottava olo niin ruumiillisesti kuin henkisesti. Hän katseli sir Simon Holcroftin loittonevaa selkää mielipahan ja toivottoman raivon sekaisin tuntein, ja kaivoi sitten uuden nenäliinan avoimesta käsilaukusta työhuoneensa kirjoituspöydän vierestä pyyhkiäkseen vuotavan nenänsä.

Lääkäri kieltää jyrkästi... Junamatka ei tule kuuloonkaan... Herttuan ei pitäisi matkustaa laisinkaan...

Jos päättä ei olisi jomottanut ihan niin voimallisesti, kuningatar olisi löytänyt oikeat sanat ja pystynyt vakuuttamaan yksityissihteerinsä siitä yksinkertaisesta tosiasiaista, että Sandringhamiin mentiin aina junalla. Matka Lontoosta King's Lynniin oli ollut kalenterissa jo kuukausia. Asemapäällikkö tiimeineen odottaisi häntä neljän ja puolen tunnin kuluttua. Siellä oli kiillotettu jokainen messinkihilu, lakaistu laiturin viimeistä neliötuumaa myöten ja epäilemättä pesetty univormutkin, jotta koko joukko ottaisi hänet vastaan parhaassa kuosissa. Ei kaikkia suunnitelmia heitetty hukkaan pienen niiskutuksen takia. Jos luita ei

ollut poikki tai jos lähisukulainen ei ollut äskettäin kuollut, sitä puskettiin vain eteenpäin.

Mutta kuningattaren päänsärky oli kuin olikin yltynyt. Hänen pienen puheensa oli tarvellyt ankara yskänpuuska. Philip ei ollut ollut paikalla puolustamassa häntä, koska tämä oli vuoteenomana, kuten oli ollut koko eilisenkin päivän. Philip oli ilman muuta saanut viheliäisen pöpön joltakin lapsenlapsenlapseltaan pikkujouluissa, jotka oli pidetty Buckinghamin palatsissa suvun kesken. »Pienet pöpöpesät», Philip sanoi lapsenlapsenlapsistaan. Eihän se tietenkään lasten syytä ollut, mutta heihin vääjäämättömästi tarttuivat lastentarhassa ja alakoulussa kaikki mahdolliset taudit, ja he levittivät niitä ympäriinsä kuin pulleaposkiset biologiset aseet. Mitä nuorta perhettä nyt olisi syyttämisen? Kaikki olivat näyttäneet juhliessa täysin terveiltä.

Kuningatar tarttui työpöytänsä puhelimeen ja pyysi keskusta yhdistämään herttualle.

Philip oli hereillä mutta tokkurainen.

»Mitä? Anna kuulua, hyvä ihminen! Äänesi tuntuu tulevan jostain järven pohjasta.»

»Sanoin...» Kuningatar vaikenä niistääkseen nenänsä. »...että Simonin mielestä meidän pitää lentää Sandringhamiin huomenna sen sijaan, että menisimme sinne tänään junalla.» Hän jätti kertomatta sir Simonin todenneen, että herttuan pitäisi pysyä Buckinghamin palatsissa ja sillä siisti.

»Ai helikopterilla?» herttua äyskähti.

»Tuskin sentään 747:lläkään.» Kuningattaren päätä särki, ja olo oli kärtytysä.

»Merivoimissa meitä kiellettiin» ... niiskis... »lentämästä vilustuneina. Se on hemmetin vaarallista.»

»Et sinä olekaan ohjaimissa.»

»Jos minun tärykalvoni halkeavat, saat itse syyttää Simonia minun puolestani. Hiiskatin hölmö. Ei tiedä mistä puhuu.»

Kuningatar pidättäytyi tähdentämästä, että sir Simon oli entinen merivoimien helikopterilentäjä ja että lääkäri, joka oli ohjeistanut sir Simonia, oli aivan täysjärkinen. Lääkärillä oli syynsä suositella nopeaa lentoa pitkän junamatkan sijasta. Philip oli yhdeksänkymmentäviisivuotias – vaikea uskoa, mutta totta se oli. Hänen ei pitäisi nousta lainkaan vuoteesta niin korkeassa kuumeessa. Voi, millainen vuosi tämä oli ollutkaan, ja miten osuvan lopun se sai. Kevään hauskoista syntymäpäiväjuhlista huolimatta kuningatar olisi iloinen, kun vuosi 2016 vihdoinkin päättyisi.

»Päätös on ikävä kyllä tehty. Me matkustamme huomenna lentäen.»

Kuningatar ei ollut kuulevinaanakaan Philipin hinkuvaa sisäänhengitystä, joka taatusti enteili nurinalitaniaa. Hän laski luurin. Joulua tulla jolkutteli, ja hän halusi päästä Sandringhamin tuttuun maaseudun rauhaan, missä hän voisi keskittyä työpapereihinsa niin, että ne eivät sumenisi hänen silmissään.

Syksy ja alkutalvi olivat olleet epävarmuuden aikaa. Brexit-kansanäänestys ja Yhdysvaltain presidentinvaalit olivat paljastaneet Whitehallissa ja Washingtonissa syviä hajaannuksia, joiden korjaamiseen kaivattaisiin hyvin vakaata kättä.

Kaiken sen keskellä kuningatar oli kestinnyt presidenttejä ja poliitikkoja, tervehtinyt suurlähettiläitä, kiinnittänyt mitaleja ja emännöinyt hyväntekeväisyystapahtumia – etupäässä Buckinghamin palatsissa, paikassa, jota hän piti kullattuna konttorikorttelina liikenneympyrän keskellä. Nyt häntä kutsui luokseen Norfolk aukeine maisemineen ja syliinsä sulkevine mäntyineen, elämää kuhisevine marskimaineen, avarine englantilaisine taivaineen ja vapaina liitävine lintuineen.

Kuningatar oli haaveksinut siitä monta päivää. Sandringham merkitsi samaa kuin jouluku. Hänen isänsä oli viettänyt siellä joulunsa, isänisä sitä ennen ja isänisänisä vielä aiemmin. Kun lapset olivat pieniä, oli ollut helpompaa viettää jouluku jonkin aikaa Windsorissa, mutta hänen oman lapsuutensa joulut liittyivät Norfolkkiin.

Seuraavana päivänä helikopteri kiidatti kuninkaallisen parin huovat polvilla ja koirat jalkojen juuressa Cambridgen ohi, jätti sitten jälkeensä 'lettomaan laivaksi' kutsutun Elyn tuomiokirkon ja sen mahtavat keskiaikaiset tornit ja jatkoi kohti koillista ja King's Lynnä. Kosteikko teki pian tilaa viljelysmaille, joita täplittivät männiköt, laitumet ja piikiviset mökit. Abbottswoodin kohdalla heidän alapuolellaan vilahti haaleanpunainen regencytyylinen huvila, jonka nurmikolla käyskenteli kuningattaren hämmästykseksi kaurislauma kaikessa rauhassa. Sitten seurasivat Muncasterin tiluksien moitteettomasti hoidetut sänkipellot ja hajanaiset metsiköt, joiden reunamat hipoivat yhtä kuninkaallisista maataloista. Viimein näkyivät varsinaisen Sandringhamin

pellot, penkereet ja kylät. Helikopterin alkaessa kaartaa kuningatar näki meriveden välkähtävän loitolla Washin merenlahdessa, ja minuutin päästä mäntyharjanteen takaa ilmaantui esiin Sandringhamin kartano säntillisine ja epä-säntillisine puutarhoineen, järvineen ja laajoine nurmikoi-neen, joille helikopteri mahtui laskeutumaan.

Kartano oli rakennettu Edvard VII:lle tämän ollessa Walesin prinssi. Se oli viktoriaanisen arkkitehdin punatiili-nen torniluomus Jaakko I:n aikaiseen tyyliin, ja sitä yleensä kammoksuivat arkkitehtuuria arvostavat ihmiset. Kuningatar, kuten hänen isänsä ennen häntä, oli tavattoman kiintynyt kartanon omalaatuisiin nurkkiin ja sopukoihin. Philipillä oli arkkitehtuurista vahvat näkemyksensä, ja hän oli kerran ehdottanut, tosin kuuroille korville, että kartano jyrättäisiin sileäksi. Mutta kaikkein tärkeintä oli kahdeksan-tuhatta hehtaaria suota, marskimaata, metsää, viljelyksiä ja hedelmätarhoja, joista kartanoa ympäröivät tilukset koos-tuivat. Kuningatar oli luonnostaan maalaisnainen, ja täällä hän ja Philip saivat olla rauhassa maanviljelijöitä. Eivät tosin sellaisia, jotka korjaavat aitoja kaatosateessa ja autta-vat aamunkoitteessa karitsoja maailmaan, mutta yhdessä he pitivät tilasta huolen ja rakastivat sitä, koska se oli heidän ikioma pieni osasensa tästä planeetasta. Täällä Pohjois-Norfolkissa he saattoivat aktiivisesti osallistua maailman parantamiseen keskittymällä luontoon, maatilansa sadon käyttäjiin, maatyöläisiinsä ja tulevaisuuteen. Se oli hiljaista perintöä, josta he eivät julkisesti puhuneet (Charlesilla oli sellaisesta karvaat kokemukset), mutta joka oli heille erit-täin tärkeää.

Työhuoneessaan kartanon »toimistopuolella» Rozie Oshodi kohotti katseensa läppärinsä näytöltä juuri, kun laskeutumaan valmistautuva helikopteri näkyi kiertävän metsänreunaa. Kuningattaren apulaisyksityissihteeri Rozie oli matkustanut paikalle junalla aikaisemmin aamulla. Nyt hän hallitsi edvardiaanisin käytännöllisin mööpelein kalustettua henkilökunnan sviittiä – ja tietystä määrin koko kartanoa ja tavallaan koko kansakuntaa. Ainakin Rozien äidin mukaan. Sir Simon, joka johti kuningattaren yksityistoimistoa amiiraalin ja suurlähettilään yhteistaidoin (hän olisi saattanut olla kumpi vain), oli lähtenyt joulunajan alkupäiviksi Ylämaille. Hän oli saanut Sarah-vaimonsa kanssa joululomaksi käyttöönsä Balmoralista mökin kiitokseksi erinomaisesta työstään syksyn mittaan, ja siitä seurasi, että Rozie olisi nyt kaksi kallisarvoista viikkoa ohjaimissa. »*Kaikki on sinusta kiinni*», Rozien äiti oli sanonut. »*Ei mitään paineita, mutta ajattele nyt: sinä olet ikään kuin ensimmäinen musta Thomas Cromwell. Kuningattaren oikea käsi. Silmät ja korvat. Älä vain tyri.*» Rozie ei ollut koskaan pitänyt äitiään minään muinaisten Tudorien fanina. Kiinnostuksesta taisi olla kiittäminen Hilary Mantelin historiallisia romaaneja.

Näin joulun korvalla Rozie ei odottanut joutuvansa juurikaan töihin. Koska nykyään ei tarvinnut lakkauttaa luostareita eikä välittää kuninkaallisia naimakauppoja, kuningattaren yksityistoimiston päätehtävänä oli pitää yhteyttä hallitukseen, hoitaa tiedonvälitys ja huolehtia kuningattaren työaikataulusta. Whitehall ja Downing Street olivat joulunpyhinä kuitenkin tiukasti kiinni, media oli keskittynyt joulutarinoihin, ja kuningattaren seuraava

julkinen esiintyminen olisi vasta kolmen viikon päästä, sekin pelkästään teekutsut lähikylässä. Thomas Cromwell olisi pitänyt sitä kaikkea kovin kesynä. Rozie oli selviteltyt pääasiassa sähköpostien jämiä, jotka jostain syystä eivät olleet päätyneet hänen saapuneiden postien kansioonsa tuikitärkeiden listalle. Tunti sitten oli kuitenkin tullut uusi viesti. Ehkä tästä lomasta ei sittenkään tulisi niin rauhallinen kuin hän oli odottanut.

Rouva Maddox, moitteeton taloudenhoitaja, oli asettunut tiimensä kanssa riviin sisääntuloaulan ulkopuolelle toivottaakseen kuninkaallisen pariskunnan tervetulleeksi. Tänään kartanossa tuoksui ihana puunsavu. Tuli poksahdelti ja räjähtelti heidän takanaan salongissa, jonne perhe myöhemmin kerääntyisi nauttimaan juomia ja pelaamaan lautapelejä. Koirat tepsuttivat sisään iloisina ja tyytyväisinä siitä, että saivat taas olla täällä. Philip puolestaan suuntasi suoraan vuoteeseen.

Kuningatar jaksoi juuri ja juuri nauttia pari vastaleivottua hedelmäpiirasta ja kannullisen darjeelingia talon takaosan valoisassa ja ilmapuhtaus salissa, jonka suuret erkkeri-ikkunat olivat nurmikolle päin. Yhdessä erkkerissä oli joulukuusi jo paikallaan, oksat osittain punaisella ja kullalla koristettuina, valmiina viimeisteltäviksi, kunhan muu perhe huomenna tulisi. Tavallisesti kuningatar valitsi itse joulupuun, mutta tänä vuonna hän ei ollut ehtinyt. Se oli pieni hinta siitä, että sai viettää mukavan iltapäivän sisätiloissa, ja sitä hän kipeästi tarvitsi.

Kuningatar oli juuri lakannut neuvottelemasta rouva Maddoxin kanssa seuraavien päivien järjestelyistä, kun

Rozie ilmaantui salin ovelle. Tehokas apulaisyksityissihteeri niiasi, ja kuningatar huomasi harmikseen, että tällä oli kainalossa kannettava tietokone. »Teidän majesteettinne, liikeneekö teiltä hetkinen?»

»Onko jotain sattunut?» kuningatar kysyi. Toivottavasti ei.

»Ei oikeastaan, mutta teidän olisi hyvä kuulla eräästä asiasta.»

»Voi sentään.» Heidän katseensa kohtasivat, ja kuningatar huokaisi. »Parasta siirtyä sitten salonkiin.»

Kuningatar johti kulkua viereiseen huoneeseen, johon kukikkaalla silkillä verhoillut seinät loivat lempeän naisellista tunnelmaa vastapainoksi luonnollisen näköisille lintuveistoksille, jotka prinssi Philip oli sinne halunnut, linnut kun olivat tiluksilla hänen suurimpia ilojaan.

Rozie sulki oven heidän jäljessään. Kuningatar kohotti katseensa. Rozie, häikäisevä kolmekymmenvuotias nuori nainen, oli yli satakahdeksankymmentäsenttinen korkeissa koroissaan, jotka olivat hänen tavaramerkkinsä. Alle satakuusikymmentäsenttinen ja kaiken aikaa pienemmäksi käyvä iäkäs kuningatar oli tottunut katsomaan miltei kaikkia ylöspäin... kuvaannollisesti sanottuna. Se ei ollut hänelle ongelma, paitsi silloin kun hän joutui huutamaan pitkille ja kuuroille herttuaille ja ministereille. Onneksi hänen apulaisyksityissihteerillään oli erinomainen kuulo.

»No niin. Mikä hätänä? Ei kai asia liity uuteen presidenttiin?»

»Ei, ma'am. Poliisi on ottanut yhteyttä. On tehty ikävä löytö.»

»Niinkö?»

»Eilen aamulla Snettisham Beachin rantaliejasta löytyi käsi.»

Kuningatar säikähti. »Ihmisen käsi?»

»Niin, ma'am. Myrsky huuhtoi sen rantaan. Muovipussiin käärittynä.»

»Hyvänen aika. Onko mitään käsitystä, mistä se on peräisin?»

»Ocado-verkkokaupasta, ma'am, kun kerran kysyitte. Ocado toimittaa ruokatavaroita Waitrosen supermarketista.»

»Tarkoitin kättä.»

Apulaisyksityissihteerin otsa kurtistui. »Ei vielä. Poliisi toivoo pystyvänsä tunnistamaan uhrin pian. Yhdessä sormessa oli harvinainen sormus, siitä saattaa olla apua.»

»Se on siis naisen käsi?»

Rozie pudisti päätään. »Miehen. Sinettisormus.»

Nyt kuningatar ymmärsi, miksi Roziella oli mukanaan kannettava tietokone. Sir Simon olisi tullut ilman sitä, mutta onneksi hän ei ollut nyt paikalla. Yksityissihteeri säästi mielellään kuningatarta »ikäviltä asioilta». Mutta elettyään jo runsaat yhdeksänkymmentä vuotta ja koettuaan kruunusta luopumisen, maailmansodan, isän menetyksen nuorena ja sittemmin yllin kyllin perheskandaaleja kuningatar pystyi kohtaamaan ikävät asiat paremmin kuin useimmat muut. Rozie oli sir Simonia realistisempi. Naiset yleensä ymmärsivät toisiaan, sen kuningatar oli saanut havaita. He tiesivät toistensa vahvuudet ja heikkoudet eivätkä aliarvioineet vahvuuksia.

**”Huvittava ja hellä
muotokuva käytännöllisestä ja
ovelasta kuningattaresta.”**

– Sunday Express

Kuningattaren tiluksilla joulutunnelma hieman latistuu, kun lähistöllä rantaan huuhtoutuu ihmiskäsi ja pussi huumeita. Elisabet kuitenkin tietää heti, kenelle käsi kuuluu – täytyyhän kuningattaren tuntea alamaistensa sinettisormukset. Kuningattaren ja hänen uskotun apulaisyksityissihteerinsä tutkimuksia sekoittavat niin kyyhkys, kylmävesiuinti kuin Sandringhamin cocktailkutsutkin. Löytyykö tekijä ennen kuin ikäviä yllätyksiä tulee lisää?

Hänen majesteettinsa tutkimuksia -sarjan kolmannessa osassa kaikkien katseet ovat jälleen kiinnittyneet kuningattareen – joten vain kuningatar voi löytää murhaajan.

	 9 789510 456521
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-45652-1